

na klopci sta sedela mačica in psiček; sicer ni videla žive duše nikjer. Dora sede k peči, razlomi hlebček in začne izbirati najprej rozine.

Kar zamijavka mačica: „Mav, mav, deklica, daj mi košček!“

„Poberi se mi, trapa, zate nimam ničesar!“ se zadere Dora na mačico in jo pahne od sebe.

Ko odlomi drugi grižljaj, zalaja psiček: „Hav, hav, deklica, daj mi košček!“

Toda Dora zareži nanj: „Ali sem za vaju, godrnjača, to-le prinesla? Spravita se!“

Po jedi stopi k vodnjaku po vode. Živalci tečeta za njo in jo poprosita kaplje vode, ali ona ju osorno bacne z nogo in odide v kočo. Malo hipov pozneje prilomasti v kočo ostudna zver, podobna medvedu. Vali se k nogam od strahu trepetajoče Dore, renčeč: „Deklica, deni me na klopco!“

Dora ni vedela, kaj bi storila. Bala se je pošasti in nerada bi se bila dotaknila ostudne zveri. Pa povpraša mačico in psička: „Mačica, kužek, kaj naj storim?“

Toda živalci odgovorita: „Sama jedla, sama pila, sama sebi svetovala!“

Ko Dora dolgo ne črhne, zagrmi zopet zver: „Deklica, deni me na klopco!“

A Dora se namrdne, vstane s klopce in reče: „Čemu bi se trudila s teboj? Zlezi sama na klopco, kaj ti mene brigaš!“ Deklica hoče po teh besedah šiniti skozi duri, ali nagloma završi vihar, zver se izpremeni v hudobca, ki popade Doro in izgine z njo. Mačica in psiček se izpremenita v golobičici in zletita v nebo. Bila sta to angela, ki ju je bil Bog poslal iz nebes, da bi poizkusila hudobno Doro; ko pa je videl, da ni moči izpreobrniti njenega trdovratnega srca, je poslal po njo hudobca. Njena mati je zvedela, kaj se je bilo zgodilo, in se je jela pokoriti. Lenica je bila srečna do smrti in ko je umrla, so vsi žalovali po nji.

Pirhi.

*Uelike in majhne
ter stare kočoške,
nesite nam jajec
tja v slamnate koške.*

*Ĥako, glej, so pridne
te naše živali,
in skoro ti koški
jim bodo premali.*

*Ti jajčki okrogli!
Njih vsak bo še pisan,
rdeče, rumeno
in modro porisan!*

Samko Cvetkov.

